

Sygn. akt I C 1170/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Połczyński
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 maja 2018 r. w G.

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W.

o zadośćuczynienie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda M. N. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwotę 3.617,-(trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 700,-(siedemset) złotych, stanowiącą niewykorzystaną zaliczkę uiszczoną na poczet wynagrodzenia biegłego.

SSR Piotr Połczyński

sygn. akt I C 1170/17

UZASADNIENIE

Powód M. N. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 20.000,-zł tytułem części zadośćuczynienia pieniężnego, wraz z odsetkami i kosztami procesu. Uzasadniając swoje żądanie wskazał, że w dniu 18 sierpnia 2014 r. M. K., będąca obywatelką Rosji, spowodowała wypadek drogowy, w wyniku którego poszkodowana została jego matka, H. N., doznając urazu czaszkowo-mózgowego, ostrego krwiaka nadtwardówkowego okolicy skroniowej lewej, ostrego krwiaka śródmózgowego płata skroniowego lewego, złamania z wgłębieniem kości skroniowej lewej i obrzęku mózgu. Obrażenia te spowodowały u H. N. całkowitą niesprawność, brak możliwości samodzielnej egzystencji oraz trwały brak kontaktu z otoczeniem. Po opuszczeniu szpitala została ona umieszczona w ośrodku dla osób wymagających stałej opieki, gdzie w dniu 23 sierpnia 2016 r. zmarła. Przyczyną śmierci były obrażenia doznane w przedmiotowym wypadku (na potwierdzenie tej okoliczności powód zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej). Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt II(...), M. K. została uznana za wyłącznie winną zaistniałego wypadku, za co skazano ją na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 2 lat. Powód wskazał, że jest on jedynym spadkobiercą H. N. oraz stwierdził, że przysługiwało jej roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zdaniem powoda zostało ono co do zasady uznane na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r. w powołanej sprawie karnej. Dalej M. N. stwierdził, iż niezależnie od powyższego przysługuje jemu, jako synowi poszkodowanej, roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę

(na podstawie art. 446 § 3 k.c.). Powód stwierdził, iż M. K. była ubezpieczona u pozwanego, który jednak odmówił wypłaty zadośćuczynienia. W swoim piśmie procesowym z 31 października 2017 r. M. N. sprecyzował, iż kwoty 10.000,-zł domaga się jako zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę przysługującego zmarłej H. N. oraz kolejnych 10.000,-zł tytułem zadośćuczynienia należnego jemu jako najbliższej rodzinie (na podstawie art. 446 § 4 k.c.).

Pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, zarzucił, iż nie przysługuje jemu legitymacja procesowa bierna w niniejszej sprawie, gdyż działał on jedynie jako korespondent (...) V. (...), a ewentualne powództwo winno być skierowane przeciwko (...). Podniósł też, iż już uprzednio wskazywał powodowi adresata ewentualnych roszczeń.

Podczas rozprawy w dniu 25 maja 2018 r. powód podtrzymał w całości powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2014 r. obywatelka Rosji M. K., prowadząc w G. pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), korzystający z potwierdzonej Zieloną Kartą o numerze (...)A. (...) ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej zapewnianej przez litewski zakład (...), spowodowała wypadek drogowy, w którym H. N. doznała obrażeń ciała skutkujących chorobą realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

/dowody: notatka urzędowa z dnia 18 sierpnia 2014 r. - k. 1 akt sprawy II K 599/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku; telefonogram nr (...) z dnia 18 sierpnia 2014 r. - k. 10 akt sprawy II K 599/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku; telefonogram nr (...) r. z dnia 18 sierpnia 2014 r. - k. 12 akt sprawy II K 599/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku; wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt II K 599/15 - k. 7-8; zestawienie Biur Narodowych będących Członkami Systemu Zielonej Karty - k. 67-69; informacja Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 8 marca 2018 r. - k. 83/

Samochód, którym w chwili wypadku poruszała się M. K., zarejestrowany był w Rosji.

/dowody: notatka urzędowa z dnia 18 sierpnia 2014 r. - k. 1 akt sprawy II K 599/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku; telefonogram nr (...) z dnia 18 sierpnia 2014 r. - k. 10 akt sprawy II K 599/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku; telefonogram nr (...) r. z dnia 18 sierpnia 2014 r. - k. 12 akt sprawy II K 599/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku/

W związku z przedmiotowym zdarzeniem, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 9 czerwca 2016 r., wydanym w sprawie oznaczonej sygnaturą akt II K 599/15, M. K. została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., za co wymierzono jej karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący dwa lata. Jednocześnie, na podstawie art 46 § 1 k.k., zasądzono od M. K. na rzecz pokrzywdzonej H. N. zadośćuczynienie w kwocie 15.000,-zł.

/dowód: wyrok - k. 7-8/

W dniu 23 sierpnia 2016 r. H. N. zmarła. Jej jedynym spadkobiercą jest syn M. N..

/dowody: odpis skrócony aktu zgonu - k. 16; protokół dziedziczenia - k. 17-19/

Szkodę związaną ze spowodowanym przez M. K. wypadkiem drogowym z dnia 18 sierpnia 2014 r., w wyniku którego poszkodowana została H. N., likwidował pozwany - działając w tym zakresie jako korespondent zagranicznego ubezpieczyciela, o czym M. N. był przezeń informowany. Pozwany odmówił powodowi przyznania zadośćuczynienia w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

/dowody: zgłoszenie szkody (wezwanie przedsądowe) - w aktach szkody; pismo pozwanego z dnia 18 kwietnia 2017 r. - w aktach szkody; pismo pozwanego z dnia 17 maja 2017 r. - w aktach szkody; zestawienie Biur Narodowych będących Członkami Systemu Zielonej Karty - k. 67-69; informacja Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 8 marca 2018 r. - k. 83/

Sąd zważył, co następuje:

Rozważając w pierwszej kolejności - w związku z orzeczeniem powołanym prawomocnym wyrokiem karnym skazującym co do popełnienia przestępstwa (którym sąd procedujący w niniejszej sprawie pozostaje związany - art. 11 k.p.c.), mocą którego zasądzono na rzecz H. N. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zadośćuczynienie w kwocie 15.000,-zł - istnienie podstaw do częściowego odrzucenia pozwu z uwagi na prawomocne osądzenie sprawy w tym przedmiocie (art. 199 § 1 pkt 2 in fine k.p.c.), należało uznać, iż przywołana negatywna przesłanka procesowa w niniejszej sprawie nie zachodzi. Stosownie bowiem do art. 46 § 3 k.k. orzeczenie zadośćuczynienia na podstawie art. 46 § 1 k.k. nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego. Podkreślenia w tym kontekście wymaga, iż powód w pozwie wskazywał, że w niniejszej sprawie dochodzi on jedynie części należnego zadośćuczynienia.

Powództwo podlegało oddaleniu wobec braku legitymacji biernej po stronie pozwanej.

Po myśli art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Wbrew stanowisku powoda brak było jednak w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podstaw pozwalających przyjąć, by pozwany ponosił odpowiedzialność za szkodę w związku z wypadkiem drogowym z dnia 18 sierpnia 2014 r. jako ubezpieczyciel sprawy. Podkreślenia wymaga, iż pozwany zarzucił, że wynikłą z przedmiotowego zdarzenia szkodę likwidował on jako korespondent do spraw roszczeń zagranicznego ubezpieczyciela - (...) V. (...). W tej sytuacji na powodzie spoczywał obowiązek wykazania (art. 6 k.c.), odpowiednimi dowodami (art. 232 zd. 1 k.p.c.), podstaw odpowiedzialności strony pozwanej za skutki objętego pozwem wypadku komunikacyjnego z dnia 18 sierpnia 2014 r. Jednakże M. N. nie przejął inicjatywy dowodowej w tym zakresie i nie wykazał - podniesionego przez siebie już w pozwie twierdzenia - jakoby M. K. w chwili przedmiotowego wypadku korzystała z zapewnianej przez pozwanego ochrony ubezpieczeniowej; natomiast zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, iż pozwany nie działał w takim charakterze, a występował wyłącznie jako korespondent zagranicznego ubezpieczyciela. Powód nie wykazał też, by pozwany, będący korespondentem, ponosił odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku na innej podstawie, w tym by przyjął ją na siebie w drodze umowy.

Możliwość pozwania korespondenta do spraw roszczeń, o jakim mowa w art. 2 ust. 4 Regulaminu Wewnętrznego Rady Biur, nie wynika w szczególności z art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), zgodnie z którym poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń: bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (zob. też art. 822 § 4 k.c.), bezpośrednio od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego - w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 1, 1a i 2 ustawy oraz bezpośrednio od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w przypadkach, o których mowa w art. 123 ustawy. Wśród podmiotów tych korespondenta nie wymieniono. Podstawy takiej brak też w innych obowiązujących regulacjach prawnych.

Skoro żaden przepis nie przewiduje ani kierowania roszczeń na drodze sądowej do korespondenta zagranicznego ubezpieczyciela, ani umocowania takiego korespondenta do reprezentowania zagranicznego ubezpieczyciela w postępowaniu sądowym - przy czym powód nie wykazał, aby uprawnienie do wszczęcia procedury sądowej przeciwko pozwanemu wynikało przykładowo z umowy łączącej pozwanego z zagranicznym zakładem ubezpieczeń zapewniającym ochronę ubezpieczeniową sprawcy szkody, czy też by miało oparcie na jakiegokolwiek innej podstawie - należało uznać, iż (...) Spółki Akcyjnej V. (...) nie ma legitymacji procesowej biernej w niniejszej sprawie (wobec

powyższego zbędne byłoby przeprowadzania zawnioskowanego przez powoda dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, wobec czego podczas rozprawy w dniu 25 maja 2018 r. wniosek ten został oddalony).

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie stosowanych a contrario przepisów art. 822 § 1 i 4 k.c. - przy uwzględnieniu również art. 19 a contrario ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w punkcie I wyroku sąd powództwo oddalił.

Pozwany już po zamknięciu w dniu 25 maja 2018 r. rozprawy w niniejszej sprawie złożył (w dniu 28 maja 2018 r.) wniosek o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. i otwarcie rozprawy na nowo. Uzasadniając przedmiotowe żądania, pozwany wskazał w szczególności, iż pozwanym w niniejszej sprawie powinno być właśnie Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. oraz że zmiana powództwa w trybie art. 194 § 1 k.p.c. jest dopuszczalna w trakcie całego postępowania przez sądem pierwszej instancji, to jest do momentu wydania wyroku, a nie do momentu zamknięcia rozprawy.

Wniosek ten został oddalony postanowieniem z dnia 28 maja 2018 r. Po pierwsze, jakkolwiek sąd może zamkniętą rozprawę otworzyć na nowo (art. 225 k.p.c.), to jednak uprawnienie to przeradza się w obowiązek jedynie wówczas, gdy dopiero po jej zamknięciu ujawniły się istotne okoliczności (art. 316 § 2 k.p.c.). Taka jednak sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Okoliczności uzasadniające brak legitymacji procesowej biernej po stronie (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. były bowiem powodowi wiadome w istocie jeszcze przed wytoczeniem powództwa, jako że jeszcze w postępowaniu likwidacyjnym pozwany informował o swoim działaniu w charakterze korespondenta zagranicznego ubezpieczyciela. Potwierdzenie powyższego przyniosło stanowisko strony pozwanej wyrażone w odpowiedzi na pozew i w dalszym toku postępowania, a także, pośrednio, udzielona przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. pismem z dnia 8 marca 2018 r. informacja dotycząca Zielonej Karty. Po zamknięciu rozprawy nie ujawniły się żadne okoliczności, które miałyby znaczenie w przedmiocie dokonania przez powoda właściwego doboru strony pozwanej. Samo zaś złożenie wniosku o dopozwanie w trybie art. 194 § 1 k.p.c. nie jest "ujawnieniem się istotnej okoliczności" w rozumieniu art. 316 § 2 k.p.c. Wniosek ten złożony został - co wymaga szczególnego zaakcentowania - na podstawie okoliczności istniejących i znanych powodowi w chwili zamknięcia rozprawy. Tymczasem przez "ujawnienie się po zamknięciu rozprawy okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia" należy rozumieć sytuację, w której dopiero po zamknięciu rozprawy ujawniły się (stały się wiadome stronie wnioskującej o otwarcie rozprawy) nowe fakty - jakościowo różne od wcześniej istniejących lub okoliczności wcześniej zaistniałe, które jednak po zamknięciu rozprawy uległy zmianie (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 7 grudnia 2016 r., I ACa 1081/15, Lex nr 2256965). Taka jednak sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Trzeba przy tym zauważyć, że przez „stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy” należy rozumieć stan faktyczny, ustalony przez sąd na podstawie dowodów przeprowadzonych zgodnie z regułami postępowania dowodowego przewidzianymi w art. 227 i nast., oraz obowiązujący stan prawny (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2002 r., III CKN 537/00, Lex nr 784179). Jednakże po zamknięciu rozprawy nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności wpływające na ustalony w sprawie stan faktyczny sprawy. Okolicznością taką nie jest bynajmniej zmiana przez powoda, już po zamknięciu rozprawy, stanowiska co do podmiotu, który jego zdaniem powinien być w sprawie stroną pozwaną. Nie stanowi ona też rzecz jasna o wystąpieniu zmiany w zakresie obowiązującego stanu prawnego. Złożony przez powoda po zamknięciu rozprawy wniosek o dopozwanie nie stanowił zatem podstawy otwarcia zamkniętej rozprawy na nowo w trybie art. 316 § 2 k.p.c., a w konsekwencji nie mógł zostać uwzględniony - z uwagi na stadium postępowania, w którym żądanie to zostało przez powoda zgłoszone.

Dodatkowo godzi się wskazać, iż przeciwko generalnie już samej dopuszczalności skutecznego zgłoszenia przez którąkolwiek ze stron procesu wniosku o dopozwanie w trybie art. 194 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy zdaje się pośrednio przemawiać wzgląd na obowiązującą w postępowaniu odwoławczym zasadę niezmienności stron postępowania w stosunku do stanu istniejącego właśnie w chwili zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 2010 r. I CSK 67/10, Lex nr 688666 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 2 stycznia 2013 r., I ACa 829/12, Lex nr 1267345). Właśnie na chwilę zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji, jako na moment decydujący o stabilizacji procesu cywilnego w zakresie stron postępowania,

wskazał także Sąd Apelacyjny w Katowicach na kartach uzasadnienia wyroku z 28 maja 2015 r., I ACa 839/14 (Lex nr 1746326). Stanowisko to sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela.

Dodatkowo, kontynuując wątek wniosku o dopozwanie i otwarcie rozprawy na nowo, należy podkreślić, iż po myśli art. 123 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polskie (...) w W. odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które: 1) powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego; 2) powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń, pod warunkiem istnienia ważnej Zielonej Karty wystawionej przez zagraniczne biuro narodowe. Pojazd prowadzony przez M. K. zarejestrowany był w Rosji, która jednak nie jest sygnatariuszem Porozumienia Wielostronnego (stanowiącego umowę zawartą między biurami narodowymi z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu oraz państw stowarzyszonych, określającą wzajemne stosunki między biurami narodowymi - art. 2 ust. 1 pkt 15 powołanej ostatnio ustawy). W tej sytuacji odpowiedzialność Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. uwarunkowana jest istnieniem ważnej Zielonej Karty. Tymczasem udzielona pismem z dnia 8 marca 2018 r. informacja (znajdująca się na karcie 83 akt sprawy) nie stanowi potwierdzenia ważności Zielonej Karty o numerze (...)A. (...). Powód jednak nie zaferował w toku postępowania, ani do chwili zamknięcia rozprawy, ani jednocześnie z wnioskiem o dopozwanie i otwarcie rozprawy na nowo, dowodów potwierdzających ważność tego dokumentu. Tym samym M. N. nie wykazał, by Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. było podmiotem, który powinien być w sprawie stroną pozwaną (w rozumieniu art. 194 § 1 k.p.c.). Niemniej wniosek złożony w trybie art. 194 § 1 k.p.c. podlega ocenie sądu co do tego, czy zachodzą przesłanki wezwania wskazanego podmiotu do wzięcia udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 września 2014 r., I ACa 346/14, Lex nr 1603011). Podkreślenia wymaga, iż art. 194 § 1 k.p.c. stanowi o wezwaniu do udziału w sprawie podmiotu, który powinien być w sprawie stroną pozwaną. Tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje zasadniczo podstaw do dokonania jednoznacznej, pewnej oceny, co do przysługiwania Polskiemu Biuru Ubezpieczeń Komunikacyjnych w W. legitymacji procesowej biernej w tym postępowaniu. Jednakże art. 194 § 1 k.p.c. nie stanowi o wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego takiego podmiotu, który najprawdopodobniej powinien być w sprawie stroną pozwaną (czy też tym bardziej jakiegokolwiek podmiotu wskazanego przez powoda czy pozwanego). To natomiast na składającym wniosek przewidziany w art. 194 § 1 k.p.c. ciąży obowiązek wykazania zasadności zgłoszonego w tym trybie żądania.

Abstrahując od powyższego, nawet gdyby uznać, że na skutek złożonego przez powoda po zamknięciu rozprawy, mającego swojego oparcie w treści art. 194 § 1 k.p.c., wniosku o dopozwanie, opartego w całości wyłącznie na okolicznościach istniejących już w chwili zamknięcia rozprawy, zachodziła podstawa do otwarcia rozprawy na nowo i wezwania do udziału w sprawie Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. (w tym również w kontekście sygnalizowanej kwestii ważności Zielonej Karty) - po czemu wszakże, co raz jeszcze wymaga podkreślenia, ze wskazanych już powyżej przyczyn brak podstaw - nie wpłynęłoby to w jakikolwiek sposób na wynik sprawy w odniesieniu do pozwanego. Okoliczność ta dla rozstrzygnięcia postępowania, którego stronami są (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W., jest bowiem całkowicie neutralna. Innymi słowy, powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. również w takiej sytuacji zostałyby oddalone.

Już tylko marginalnie wypada zauważyć, iż jedynie pozytywne postanowienie, o wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego, wywołuje skutki procesowe (art. 198 § 1 k.p.c.), a nie stwarza ich samo złożenie wniosku o dopozwanie.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi powoda jako przegrywającego sprawę. Na koszty te składają się: wynagrodzenie reprezentującego pozwanego pełnomocnika będącego adwokatem - ustalone, stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackiej (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), na kwotę 3.600,-zł - oraz wynosząca 17,-zł opłata skarbową od pełnomocnictwa.

W punkcie III wyroku, działając w oparciu o treść art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 300), sąd nakazał zwrócić powodowi całą uiszczoną przez niego zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego, która nie została wykorzystana.